

[Hjortnæs.]

spare, og hvor sågar børnetilskuddene har været og fortsat er inddraget i overvejelserne. Men selv om det måske nok kan være lidt vanskeligt at få øje på logikken, er den der alligevel.

Inden jeg påviser det, vil jeg imidlertid gerne slå fast, at selv om socialdemokratiet erkender, at det er nødvendigt at spare på de offentlige budgetter, vil det selvfølgelig ikke bevirke, at vi afstår fra at medvirke til eller tage initiativet til at rette de skævheder op, som er en konsekvens af en samfundsøkonomisk udvikling eller af lovgivningsinitiativer. Der må således ikke herske nogen som helst tvivl om, at socialdemokratiet altid vil være parat til at rette sociale skævheder op også i sparetider.

Når det foreliggende initiativ om forhøjelse af børnetilskuddene og pensionerne er taget, skyldes det som bekendt, at forbrugertilskuddet til mejeriprodukter bortfaldt med virkning fra 1. februar dette år. At dette forhold har affødt en diskussion om det betimelige i at finde en anden form for kompensation, finder jeg helt naturligt. Jeg ved ikke, om jeg er ganske enig med socialministeren, når hun i sin skriftlige fremsættelse hævder, at en statsstøtteordning, der omfatter samtlige forbrugere, ikke synes at kunne udformes, således at den bliver i overensstemmelse med EF-reglerne om statsstøtte. Det tror jeg for så vidt godt kan lade sig gøre, selv om det utvivlsomt vil volde såvel formelle som reelle vanskeligheder. Men det er bare ikke sagen. Det relevante spørgsmål er jo, om det overhovedet vil være rimeligt at gennemføre en generel tilskudsordning på et tidspunkt, hvor vi leder med lys og lygte efter besparelser.

For så vidt angår mæketilskudsordningen, var der jo tale om, at alle uanset det økonomiske behov modtog et tilskud til den mælk, de drak. Selv min højtærede næstformand, hr. Risgaard Knudsen, der jo er kendt som en stor ynder af mælk, fik tilskud til den mælk, han drak, og selv om jeg under ham det godt, er det alligevel et spørgsmål, om det ikke er bedre både ud fra en social betragtning og på grund af den særlige situation, vi befinder os i, at tilskud af den art, der her er tale om, ydes til de børn, som af ernæringsmæssige grunde bør være storforbrugere af mælk, og til pensionister-

ne, som heller ikke i denne sparetid skal have deres levestof forringet. Jeg tror det. Og vælger vi den løsning, som socialministeren her foreslår, betyder det i realiteten, at vi har sparet 100 mill. kr., og at det er hr. Risgaard Knudsen og undertegnede og andre ligestillede mælkedrikkere, der kommer til at betale. Og det er vel, når alt kommer til alt, slet ikke så galt.

Lad mig konkludere, at det ikke med rimelighed kan postuleres, at det forslag, som her er til behandling, påfører de offentlige budgetter øgede omkostninger. Forslaget bør naturligvis sammenholdes med ophævelsen af mæketilskudsordningen, og derfor er der sammenlagt tale om en besparelse på de nævnte ca. 100 mill. kr.

Om de beløb, ministeren foreslår som kompensation, er tilstrækkelige, må bero på de oplysninger, vi i udvalget kan få vedrørende beregningsmåden. Jeg kan forestille mig, at det vil være muligt at opstille flere forskellige modeller, og det må formentlig bero på et skøn, hvilken af disse modeller vi skal vælge. I så henseende går jeg med åbent sind til forhandlingerne i udvalget.

Alt i alt er det et rimeligt og socialt velafbalanceret lovforslag, socialministeren her har fremsat, og jeg kan derfor på den socialdemokratiske folketingsgruppes vegne anbefale det.

Simonsen: Jeg skal straks erkende, at der i hvert fald er én ting, som jeg kan være enig med den tidligere ordfører i, og det er, at det er svært at finde logikken i dette forslag. Det erkendte hr. Hjortnæs, men jeg synes ikke, det lykkedes ham at få trukket i land igen, således at vi fik det logiske snit frem.

Der skal rettes sociale skævheder op i forbindelse med dette forslag, siger hr. Hjortnæs. Nu kan man diskutere, hvordan man på den bedste måde retter disse skævheder. Jeg skal om et øjeblik komme tilbage til dette i forbindelse med selve beregningsformen, men det, der i første omgang stikker i øjnene, når man skal vurdere det rent socialt, er spørgsmålet, om det så kun er familier med børn og pensionister, som skulle være i disse vanskeligheder. Det er, ligesom man fra regeringens side nu gør det op og siger: der er kun de to grupper, der har et særligt problem. Det kunne jo være, hvis